

[Grünbaum.]

lad os se, hvordan det ligger til den tid, så kan vi tage alle de problemer op. Ja men det er jo det, vi beder om. Vi har ikke bedt om andet end dette. Det er fremgået både af det, finansministeren har sagt, og af det, regeringspartiernes ordførere har sagt, at de tre partier og regeringen ikke i dag har sikkerhed for, at den politik, de her anlægger, er den rigtige. Det er fremgået af alt, hvad der er sagt, og nu har finansministeren understreget det.

Jeg forstår ikke rigtig dette med tilliden. Er vi virkelig kommet så langt ud, at det danske folketing skal vedtage en udskrivningsprocent over et halvt år, før det notorisk er nødvendigt efter det, kildeskattedirektoratet har bedt om? Det er jo den situation, regeringen sætter folketinget i. Vi skal vedtage den 7 måneder før, eller hvad det nu bliver — 5 måneder før det er nødvendigt at foretage denne fastsættelse. Det er det, man beder om, samtidig med at man siger, at når vi kommer frem til den tid, ved vi en hel masse eller i hvert fald en del mere. Og det er jo ikke rigtigt at henvise til sidste år. Det gjorde finansministeren også ved andenbehandlingen. Sidste år var første gang, og der var ingen, der ville være med til at lægge sten i vejen for, at kildeskatten med de vanskeligheder, der lå, kunne komme til at fungere, men i år har kildeskattedirektoratet simpelt hen sagt, at den 10. oktober er datoen, og det er det, vi holder os til. Vi holder os til det, som kildeskattedirektoratet har sagt, og beder så om, at folketinget indretter sit arbejde derefter. Det er altså ikke nødvendigt i denne situation at lave noget som helst om. Vi vil gerne se på, om man fremtidig kan gøre det endnu bedre, men det er slet ikke nødvendigt i den nuværende situation.

Hr. Jens Foged sagde, at han var enig i, at fastsættelsen skulle ske så sent som overhovedet muligt — det kan vi vel alle være enige om — men det skulle være under roligere økonomiske forhold. Den betragtning kan man jo slet ikke anerkende, for det er da netop under usikre økonomiske forhold, det var rart at vente, til man havde lidt mere bund under fødderne. Man må da ikke glemme, at den finanspolitik, vi fører i øjeblikket, jo er fastlagt. Det er ikke sådan — nu ser jeg bort fra momsforhøjelsen —

når vi diskuterer udskrivningsprocent, at vi står i en situation, hvor vi ikke rigtig ved, om vi får nogen skatteudskrivning, eller vi ikke får det. Det ligger skam helt fast frem til 1. januar næste år — der er ikke nogen usikkerhed. Jeg kan ikke se, der er nogen. Usikkerheden opstår jo kun, fordi regeringen her gør situationen usikker. Hvis man vil have, at der skal være tillid til en regerings finanspolitik, skal man ikke gang på gang komme med ændringer, sådan som man gør det her.

Må jeg lige sige også i relation til det, der blev sagt ved andenbehandlingen, at sidste år havde vi jo betydelig mere tid til at behandle disse spørgsmål. I år har vi reelt kun haft en uge. Finansministeren nævnte sidste gang, at forslaget om udskrivningsprocenten sidste år først blev fremsat den 18. maj, var det vist. Nu har jeg kigget lidt på det. Forholdet er det, at udskrivningslovsforslaget sidste år blev fremsat allerede den 14. marts. Udskrivningslovsforslaget indeholdt ikke nogen udskrivningsprocent, men i udvalget fik vi sidste år et meget betydeligt materiale. Vi var i fuldt sving med alle disse drøftelser et godt stykke tid inden finansministeren kom med sit forslag om udskrivningsprocenten i udvalget. Der lå et meget fyldigt materiale også ved selve lovforslagets fremsættelse. Det har der jo ikke gjort i år. Der har ikke været egentlige oplysninger i år. Der er altså en meget væsentlig forskel på sidste år og i år, ikke alene fordi vi nu er det år længere fremme, men også teknisk. Derfor bliver der tilbage kun det ene, at regeringen af politiske grunde ikke ønsker at følge den vej, som er den eneste sagligt rigtige, og som jeg er sikker på at man i virkeligheden også i regeringspartierne erkender er den sagligt rigtige, og som vi foreslår. Men man er så bange — det er jo en bange regering, vi har — man er rød, man tør simpelt hen ikke vente med at fastsætte udskrivningsprocenten for 1971 til et tidspunkt, hvor man er bedre sagligt funderet, end man er det i dag. Det er sandheden om den sag, og derfor må vi naturligvis opretholde vort dagsordensforslag og anbefale, at man stemmer for det.

J. O. Krag: Jeg kan ikke undlade at gøre en bemærkning i den debat, der finder sted her, og som i løbet af formentlig nogle mi-